

BIBLIAI SZABADEGYETEM

Menekülés Egyiptomba Máté evangéliuma 2:1-23

A napkeleti bölcsek között voltak olyanok, akik a természet rendjében a világot fenntartó Isten keze nyomát kutatták. Az eget tanulmányozva bepillanthattak a Teremtő dicsőségébe. Hazájukban olyan prófétai írásokat őriztek, amelyek meghirdették a mennyei tanító eljövételét. Isten egykori prófétája, Bálám mágus is volt. A Lélek által megjelentette Izrael felemelkedését és a Messiás érkezését (4Móz 24:17). Próféciai századokon át fennmaradtak, így juthattak a bölcsek arra a felismerésre, hogy a Messiás eljövele a küszöbön van, és Isten ismerete majd az egész földet betölti. Miközben Betlehemet Isten dicsősége ragyogta be, olyan fénypontot észleltek az égbolton, amely az addig ismert csillagokkal, bolygókkal nem volt beazonosítható: angyalok csoportja volt, akik nem a csillagok megszokott pályáját járták. Ez kötötte le figyelmünket, s teljes biztonsággal indultak útnak, amikor az Írásokban található jövendölésekből kirajzolódott előttük a Szabadító születése.

Jeruzsálemben érve bizonyosak voltak, hogy mindenki örömmel várja az újszülött érkezését. Biztonságukban megerősödtek, mert a csillag megállt Jeruzsálem felett. Nagyon meglepődtek, amikor kérdéseikre megvetéssel találkoztak.

A papok a hagyományok ismételtetésével voltak elfoglalva. Más népeket – különösen a rómaiakat – bűnösöknek bélyegezték. A bölcsek érkezése hamar ismertté lett az egész városban, érdeklődésük híre Heródeshez is eljutott. Haragra lobbant, amikor egy esetleges vetélytárs feltűnéséről hallott. A bölcsek nem sejtették a veszélyt, Heródes magabiztos magatartásából sem gyanítottak rosszat. A papok jól ismerték az Írásokat, s a feldühödött király kérésére megmondták az új Király születésének helyét: Betlehem (Mik 5:2-4). A bölcsek előtt azonban titkolta gonosz szándékát. Az írástudók ekkor kezdték elvetni a Krisztust: méltóságukon alulinak tartották, hogy pogányok hívják fel figyelmüket a Megváltó érkezésére.

A bölcsek nem láthattak bele Heródes szándékába, ezért az újszülött Király meglátogatásakor örömmel adták át értékes ajándékaikat. A szeretetteljes szívből fakadó ajándékot Isten megáldja, és gyümölcsözővé is teszi. Nem ütköztek meg azon, hogy a jászol körül nincs királyi őrség. Hazafelé vezető útjukon azonban az ő biztonságukról a menny gondoskodott: Isten álomban figyelmeztette őket, hogy más úton térjenek vissza.

A kavargó események felbőszítették a hatalmát féltő Heródest, aki nyilván arra gondolt, hogy a gyermek király veszélyezteti pozícióját. Eddig is sokak élete árán tudta megőrizni uralmát, s most is csak egy megoldást talált: erőszakhoz kell folyamodnia. Kegyetlen gyilkolása, az ártatlan gyermekek lemészárlása után rövidesen az ő sorsa is betelt: rettenetes halált halt.

József családjával angyal intésére sietve Egyiptomba menekült. A Megváltó életének számos részletére rávilágítanak a próféciaik. Ezekre az eseményekre az evangélisták gyakran utalnak: *...hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat* (Mt 2:15); *...hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak, hogy názáretinek fog neveztetni* (Mt 2:23). József a hazai nehéz körülmények miatt egy ideig még nem tért vissza, azonban az Úr angyala irányította Galileába, ahol a Gyermekek fel is nevelkedett.

A fejezet eseményeiről sok művészi alkotás készült. Ezek szemlélése, tanulmányozása az olvasóban, hallgatóban áhítatot ébreszt. A zeneirodalom sok műve közül kiemelkedik G. F. Händelnek A Messiás című oratóriuma. Ebben a szerző az ószövetségi és újszövetségi ígéket úgy állítja egymás mellé, hogy a próféciákat összeköti a beteljesedés eseményeivel.

Fekete István